

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.808 van 1 september 2026
in de zaak A. 248.103/VII-43.250**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves Mondelaers
 kantoor houdend te 3290 Diest
 Vroentestraat 2C
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 mei 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 344.745 van 14 april 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 9 juni 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Eerste middel

1. Noch artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), noch de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

2. Het eerste middel is kennelijk niet ontvankelijk.

Tweede middel

3. In de mate dat verzoekster het redelijkheidsbeginsel geschonden acht met het bestreden arrest, dient te worden vastgesteld dat ook dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen.

4. Door louter haar kritiek op de aanvankelijk bestreden beslissing te herhalen en in de mate dat zij een andere beoordeling voorstelt van de voorhanden zijnde elementen, verlangt verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, die de Raad van State als cassatierechter niet vermag te maken. Verzoekster kan op die manier geen schending aantonen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

5. Het tweede middel is kennelijk niet ontvankelijk.

Derde middel

6. Waar verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) schendt door te oordelen dat de voor hem aangevoerde schending van die bepaling niet ontvankelijk is en door te besluiten dat er geen bijkomende elementen andere dan louter affectieve banden bestaan, erkent verzoekster dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desalniettemin toch ingaat op de opgeworpen schending. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt inderdaad:

“Ten overvloede stelt de Raad op dit punt nog het volgende vast:
Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals *in casu*. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen ‘*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*’ (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn

dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt dan ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden aannemelijk. Zij voert naast de elementen die zij in haar aanvraag naar voor bracht immers geen dergelijke bijkomende elementen aan.”

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het EVRM schendt door te oordelen dat verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden aannemelijk maakt, doch beperkt er zich louter toe te stellen dat er wel degelijk bijkomende elementen aanwezig zijn. Opnieuw stelt zij een andere beoordeling van de zaak voor. De Raad van State treedt als cassatierechter echter niet in de beoordeling van de zaak zelf. Verzoekster vermag op die wijze geen schending aan te tonen van artikel 8 van het EVRM.

7. Het derde middel is kennelijk niet ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 26 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op één september tweeduizend zesentwintig, door:

Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De staatsraad

Bryan Geerts

Frédéric Vanneste